

colecția
RÂSUL
LUMII

Adrian Georgescu (n. 24 iulie 1970, București) a absolvit Facultatea de Instalații din capitală în 1995. În același an, schimbă ingineria pentru presa sportivă. Scrie la cotidianul *Sportul românesc*, până în 1997, apoi la *ProSport* și *Gazeta Sporturilor*. Devine jurnalist independent în 2007. În același an, este desemnat „Ziaristul anului“ la Gala Premiilor Ioan Chirilă și realizează o emisiune despre Formula 1 la TVR. Începe colaborarea cu publicații precum *Evenimentul Zilei* și *Adevărul*, în paralel cu activitatea desfășurată pe blogul personal, www.adriangeorgescu.ro, unde se face remarcat prin stilul său „iute și piperat“.

În 2008, participă cu o povestire la volumul colectiv de amintiri cazine *Răcani, pifani și veterani* (Humanitas).

ADRIAN GEORGESCU

CÂTEVA
SFÂRȘITURI
DE LUME

FICTIUNE

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul colecției: Radu Paraschivescu

Redactor: Radu Paraschivescu

Coperta: Andrei Gamarț

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corector: Andreea Stănescu

DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Proeditură și Tipografie

© HUMANITAS, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGESCU, ADRIAN

Câteva sfârșituri de lume / Adrian Georgescu. – București: Humanitas, 2011

ISBN 978-973-50-2958-6

821.135.1-32

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

pentru Corina

o zi în purgatoriu

„Odată ajunși în Purgatoriu, singurul lucru pe care-l vom avea de făcut va fi, probabil, să așteptăm.“

Mary Harwell Saylor

Soarele își săltase fruntea peste linia orizontului ca un copil curios, dar primele fire bălaie de lumină rămăseseră încălcite într-un norișor de forma unei calești. Spre deosebire de vecinul său, un stratocumulus impozant, acesta era un cirrus prea firav pentru a struni mult timp strălucirea astrului, astfel încât, un pic mai târziu, o rază sticli pe sub sprânceana de abur, pătrunzând prin despărțitura triunghiulară rămasă între perdeaua și tocul uneia dintre ferestrele Salonului VIP numărul 6. La capătul călătoriei sale de ani-lumină, căutătura soarelui înțepă una dintre pleoapele Împăratului, iar aceasta tresări și bătu în retragere, odată cu geamăna ei, oprind visul care se proiecta pe partea cealaltă. Nechezăturile cailor se pierdură printre firele mopului care executa șarje pe coridor, iar sunetul goarnei și zângănitul de zale trecură în hârșăitul metalic al găleții împinse cu piciorul.

Împăratul se ridică în capul oaselor și oftă. Își azvârli brațele deasupra capului, dar nu pentru a comanda o contraofensivă împotriva Universului care complota împotrivă-i, ci doar spre a-și întinde corpul rotofei până când acesta pârâi ca un pepene copt. Căscatul eșuă într-un nou oftat, cauzat de o

ușoară înțepătură a șalelor. Împăratul își luă ochelarii de pe noptieră și-i potrive pe nas, iar lumea i se prezintă mai clară la raport.

În patul alăturat mișcă o formă.

— Filozofule, te-ai trezit? întrebă Împăratul.

Nici un răspuns. Mogâldeța se foi pe sub cearșaf, înfățișând un gătlej de satin care înghite în sec, apoi murmură ceva. Ceva deloc filozofal, căci nici un înțelept nu a lăsat posterității un „Hrmpf!“ ori un „Buercl!“, ci idei, tomuri, sisteme, poate chiar școli. Împăratul coborî încet din așternut și confecționează câteva mișcări de înviore care-l cam obosiră. O clipă, se gândi să se întoarcă în pat, dar imaginea marțială din tabloul de deasupra patului, unde comanda un asalt al cavaleriei, îl făcu să abandoneze ideea retragerii. Își trase pantalonii albi strânși pe coapse, împinse picioarele prin găvanele de tun ale cizmelor, apoi își îmbracă tunica. Mai aruncă o privire spre cel de sub cearșaf, apoi, luându-și bicornul și periuța de dinți, ieși pe coridor.

Afară, îngrijitoarea îl pocni absentă cu mopul peste botul lucios al cizmelor. Împăratul o ghilotină din ochi, imaginându-și cum capul strâns în bonetă se rostogolește pe podeaua udă, dar se lipi de zid când femeia înălță către el o privire aspră. Drept, cu măreția autoimpusă a omului scund, care nu-și permite să irosească nici un milimetru din statură, Napoleon Bonaparte își strecură mâna dreaptă între revelele tunicii și o porni precaut de-a lungul benzii negre care străjuia peretele. Nu putea pași apăsat, căci risca să alunece, iar un conducător, se știe, e compus din ordine, uniformă și pași de defilare. Pe măsură ce dalele se uscau, începu însă a stârni din tocuri ecouri cadentate, pe care le potrive după imensa pendulă din capătul holului, gândindu-se totuși că era invers și că secunda lua naștere din călcătura sa.

În sala mare de așteptare din fața băii comune se întâlnesc trei coridoare. Pentru cititorii care au parcurs în mod

ordonat capitolul, de sus în jos și de la stânga la dreapta, începând deci cu titlul, lucrurile încep să se limpezească. Cei care au ajuns însă la acest paragraf doar frunzărind cartea, parașutați la întâmplare de buricele propriilor degete în căutarea unor mici puncte de atracție locale, cum ar fi dialogurile marcate prin liniuțe la început de rând, din care până acum am pus doar unul, plutesc într-o oarecare ceață. Ne aflăm în Purgatoriu, loc unde sufletele celor dispăruți care n-au comis în timpul vieții păcate grele se purifică prin suferințe înainte de intrarea în Paradis. Fiecare dintre aceste coridoare duce către unul dintre corpurile clădirii¹ unde sunt cazați, odată cu Marea Trecere, oamenii importanți din Europa, respectiv America de Nord și Asia. În cealaltă jumătate a clădirii așteaptă accederea în Rai vedetele din Africa, America de Sud și Oceania. Antarctica, neavând rezidenți permanenți, beneficiază doar de o cămăruță, care, în timp, din lipsa VIP-urilor corespunzătoare, a fost transformată în debara.

De-a lungul coridorului european se formase o coadă lungă. Câțiva inși așteptau cu prosoapele și cu periutele de dinți în mână. Unii tropăiau mărunț. Alții căscau. Un pletos cu ochelari rotunzi, stând turcește pe o servanță, îngâna un cântec la chitară: *Imagine all the people...* Pe fața Împăratului se crăpă un zâmbet ironic. „Englezii ăștia! Visează la coaliții și la blocade, dar când e vorba de luptă, nu-s buni de nimic“.

Se uită îngrijorat spre pendulă și de-abia atunci sesiză că era 8 și 23, așa că, scoțându-și pieptul înainte, ca la trecerea în revistă a gărzii, înaintă spre capătul șirului.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă el scurt.

Un bătrân bărbos tocmai ieșea pe ușile batante care desparteau marea sală de așteptare de cabinele de baie. Avea

1. Despre clădirea care adăpostește Purgatoriul vom vorbi în curând; cititorul e îndemnat să aibă, asemenea personajelor care-și așteaptă curățarea, răbdarea necesară.

părul ud, iar apa îi curgea șiroaie pe trup, lipindu-i cămeșoiul de piele. În mâna pe care-o agita deasupra capului strângea un mic obiect galben și se pregătea să strige ceva, când degetele lui Napoleon i se încleștară pe umăr.

— Evri... aaah! gemu bătrânul.

— Măi Arhimede, ce vă câcâiți atâta înăuntru? se răsti Napoleon.

— Marat, Maiestate, explică Arhimede, crispat sub falangele imperiale. Îi place să se bălăcească.

— Și asta ce-i? continuă aspru Împăratul. Știți că n-aveți voie cu răuște-n cadă!

— E pentru studiul meu, Maiestate. Vreau să demonstrez că un corp gol pe dinăuntru, cu supapă, dacă e introdus în lichid, scoate niște bolboroci caraghioși...

Un zgomot puternic venind dinspre culoarul care ducea spre aripa americanilor îi întrerupse. Ușa fusese zvârlită la o parte de un tip grăsuliu, cu favoriți cât Italia, îmbrăcat într-un costum alb bătut în diamante și cu pantaloni evazați. Gulerul ridicat până peste urechi avea dimensiunile unui baraj. Tipul fredona cu o voce baritonală un crâmpei de melodie, punctând fiecare sfârșit al versului printr-o zvâcnire a șoldurilor. În spatele lui venea o mulțime pestriță: indivizi lați în umeri, îmbrăcați în halate lucioase de pugiliști, inși clorotici cu peruci albe, mafioți cu păr uleios și mustăți cât dungulițele de la bóxeri, negri cu tunsori expandate sau cu chelii lucioase. Nou-veniții erau gălăgioși, își puneau piedici și-și dădeau bobârnace, ba chiar își smulgeau unii altora impudic prosoapele din jurul taliei, plesnindu-se cu ele peste dosuri. Ajunși în fața europenilor, se opriră și inițiară o liniște batjocoritoare, în timp ce grăsunul execută un șir de mișcări greoaie de karate prin aer, ultima, cu piciorul, dintr-o estimare greșită a distanței, aruncându-i cât colo bicornul lui Napoleon.

— *Oops, sorry, Napsie*, rânji yankeul, ridicând un colț al gurii ca pe o jaluzeza stricată, în timp ce un cor de chiuituri mai ceva ca la rodeo îi saluta măiestria.

Fiind luat prin surprindere – reflexele nu-i mai funcționau ca în 1796 –, Napoleon avu norocul să-și păstreze ținuta imperială nealterată, rămânând încremenit, cu ochii holbați. Semănă astfel involuntar, pentru câteva secunde, cu milioanele de busturi din ghips, răspândite în toată lumea, care-l reprezentau. Fără bicorn însă. Pe acesta i-l ridică un omuleț chel, cu barbișon.

— Mulțumesc, Vladimir Ilici, spuse Bonaparte peste umăr. Când ieșim de-aici, o să-ți dăruiesc Rusia.

— Păstrează-o, tovarășe, e neguvernabilă, răspunse flegmatic omulețul.

Napoleon își fixă privirea pe figura americanului. Acesta își dădu jos ochelarii fumurii și-l răsplăti cu același rânjet țepăn ca o capotă de autocamion bușit într-o parte.

— Cum îți merge? întrebă americanul, jovial.

— *Ça va*, Elvis, *ça va*, răspunse calm corsicanul, recâștigându-și stăpânirea de sine.

— Ei, băieți, ce ziceți? Ne lăsați și pe noi la baie? intonă Presley.

— Noi am fost primii, răspunse Împăratul, susținut de murmurele europenilor uniți.

— Măi, măi, făcu Elvis, s-ar zice că voi ați fost primii peste tot. Chestia e că acum a cam venit vremea noastră.

— Nu încă, se înfipse mai bine pe picioare corsicanul, indicându-i ceasul care arăta 8 și 25. Mai avem cinci minute.

— Băieți, vă rog, interveni cu voce subțiratică un ins slăbuț, cu fața smeadă, din grupul yankeilor, cu părul negru și cârlionțat curgând de sub borurile pălăriei ca dintr-o chiuvetă înfundată. Nu trebuie să ne batem. *We are the world...*, începu el să cânte.

— Taci, copile! i-o reteză Elvis. Napsie, dă-mi un singur motiv pentru care-ar trebui să te-ascult.

— Sunt împăratul Franței și regele Italiei, bătu din cizmă Napoleon. Toată Europa ascultă de mine.

— *Baby*, sunt regele rockului, replică Elvis, scuturându-și din nou începutul de coxartroză. Pe mine mă ascultă o lume întreagă.

— Tată-socrule, între timp s-au mai schimbat niște lucruri, se auzi din nou aceeași voce plângăreată.

— Michael, treci imediat în camera ta! tună Elvis.

Cele două tabere se înfruntară cocoșește, din priviri, estimându-și reciproc înzestrările de război. Câteva săgeți prinseră a zbura peste capetele beligeranților. „Regele Italiei? Ce tupeu! Eu sunt regele Italiei!” strigă Sinatra. „Noroc cu Columb, altfel rămâneți nedescoperiți”, punctă ironic o voce de pe Bătrânul Continent. „Cine poate înțelege filmele voastre? Parcă sunt teatru”, veni prompt replica de peste ocean. „V-am vândut Louisiana și nici nu știți unde e pe hartă!” ripostă Napoleon. „Bucătăria voastră e jalnică, două frunze și-o lăcustă”, ținti la fix un yankeu. „Voi vorbiți? La cât mâncați, aveți deja gravitație”, se stropși un francez. „Ahaa! Vă luați de chestii fizice? Ei bine, voi n-ați câștigat niciodată un război! Nici măcar cu nemții!” urlă turbat Elvis.

La aceste vorbe, un murmur de surpriză străbătu partea europeană. Ca palmuit, Napoleon se dădu înapoi un pas, căutând nesigur un sprijin în spate, unde doi industriași germani își dădeau coate, râzând în pumni.

— Ce-ai spus? Ce-ai spus? îngăimă Împăratul.

— Fără noi, pe urmașii tăi i-ar fi chemat Willi și Karl, mititelule, întări Elvis.

— Ce zice? Ce zice? se auzi de undeva din spate Beethoven, care, în încercarea de-a prinde insultele, își pusese palmele pâlnie la ureche.

Marele van B. fu însă nevoit să și le acopere imediat: urletul de mânie emis în acel moment de Împărat ar fi putut asurzi chiar și un surd. Roșu la față, cu capul în piept,

Napoleon se năpusti ca un berbec spre burdihanul generos al adversarului, înfigându-și degetele în plantațiile de pe obraji. De durere, Elvis hăuli o notă prelungă și falsă, azvârlindu-l pe Bonaparte direct într-un coș cu rufe murdare. Bătaia generală începu.

Fără să mai piardă timpul, Proust îl puse la podea pe James Brown, încercând să-l țină acolo, însă acesta se ridica iar și iar, ca un hopa-mitică. Platon îl ținea în cravașă pe Abraham Lincoln, iar Aristotel căuta să-i dea la gioale, când Babe Ruth interveni decisiv cu bâta de baseball. Șahiștii din fostele țări sovietice îl încolțiseră pe Bobby Fischer și-l gâdilau, strigându-i: „Cedează!“ Una dintre sandalele lui Iuliu Cezar se abătu peste ceafa lui Al Capone, însă când șiful sclipi scurt în palma mafiotului, dictatorul o luă la fugă speriat, împiedicându-se de togă. Văzând acestea, Damocles scoase sabia, iar Wilhelm de Ockham, briciul. Ascuns după un fișet de medicamente, Sitting Bull extrase o săgeată din tolbă, iar o secundă mai târziu, amiralul Nelson nu mai avu din ce să plângă.

Conflictul evolua într-un mod periculos. Lipsa instrucției și epocile diferite din care proveneau combatanții făceau ca fiecare să lupte după cum putea, într-o teribilă ignorare a convențiilor militare. Evadat între timp din coșul de rufe, Bonaparte își stabilise cartierul general după un dulap cu medicamente, de unde începu să împartă ordine scurte și precise. Ca urmare, lutierii florentini avansară pe flancul stâng, la umbra imensului ghiveci al asparagusului, dar Jimmy Hoffa, ieșit ca din pământ, le sări în cărcă. Van Gogh și Monet¹, cu niște pensule lungi în mâini, se învârteau în jurul lui Jack Dempsey, încercând să-l picteze în manieră ondulat-impresionistă. Speriat, boxerul eschiva de mama focului, până când găsi o breșă în garda lui Van Gogh și-i aplică acestuia „schema Tyson“, olandezul alegându-se astfel

1. Sau era Manet?

cu o nouă ureche detașabilă. În zona scării de incendiu, Brando îi dădu un brânci puternic lui Arhimedee, care, ud learcă, alunecă și se prinse de balustradă, țipând: „Dați-mi un punct de sprijin! Urgent!“ Din păcate pentru el, numai Einstein se afla în zonă, iar acesta, ridicând din umeri, îi răspunse: „Totu-i relativ, prietene“, astfel încât grecul căzu de-a dura pe trepte.

Din postul său de comandă, Napoleon vedea cum soarta bătăliei era gata să se încline în favoarea Lumii Noi. Cu inima strânsă, apelă atunci la cei pe care n-ar fi vrut nicicând să se bizuie: britanicii. După ce le șopti câteva cuvinte la ureche, Oliver Cromwell și Benny Hill se infiltrară, cu două coifuri de clovni pe cap, în inima liniilor inamice, începând să spună bancuri porcoase. Treptat, audiența yankee fu cucerită. Glumele cu Biroul Oval avură mare succes. „Hei, Bobby, vino-ncoa’! Ai auzit-o pe ultima cu Marilyn?“ striga JFK, tăvălindu-se pe jos de răs. Manevra se dovedi inspirată: grație marelui strateg, europenii își răpuseră adversarii peste tot. Până și Beethoven, care nu-l mai înghițea de secole bune pe Bonaparte, țâțâia admirativ în colțul său, urlând în urechea lui Bach că poate, până la urmă, îi va dedica din nou Împăratului Simfonia a III-a, *Eroica*.

Împăratul se pregătea să dea ordinul final și ceru liniște cu un gest larg. Toți tăcură. În timp ce se gândea ce pedeapsă să-i aplice lui Elvis, pe care-l ura în mod secret pentru numărul mare de imitatori pe care-i lăsase în urmă, geamurile zbâr-năiră ușor. Când deschise gura – găsisse o pedeapsă cumplită, dar dreaptă: să-l silească pe Elvis să asculte ultimul album al lui Ștefan Bănică Jr. –, câteva bubuituri înfundate făcură ca podeaua să se clatine, și atunci, aproape simultan, ochii tuturor se îndreptară spre marea pendulă.

Limba sprintară a secundarului tocmai trecuse peste cea scurtă și leneșă a orarului, care stătea trântită la orizontală. Nici nu-și luase bine limba subțire rămas-bun de la sora

ei mai mare, că se și apropie de cea mijlocie, a treia pârghie ce ține-n cumpănă zilele noastre. Minutarul o aștepta pe mezină în poziția relaxată în care stai sprijinit de un perete, aproape la verticală, spre a face împreună micul pas către o nouă oră. Iar când acest eveniment avu loc, de parcă vârful minutarului și linia îngroșată din dreptul cifrei 12 de pe ecranul ceasului ar fi fost capetele unui circuit electric care se închide, și de parcă prin acest contact se transmite *undeva* un semnal care dădu *altundeva* o comandă, care puse *ceva* în mișcare, iar acel *ceva* făcea ca ferestrele nu doar să vibreze, ci, iată, să se zgâlțâie de-a binelea, iar câteva bucăți de tencuială să se desprindă de ziduri, ei bine, când acest lucru se petrecu, cucul ieși din mica lui mansardă, iar sub el izbucni un cor de urlete.

— Dumnezeule!

— S-a făcut ora 9!

— Fugiți! Vin asiaticii!!!

Apoi chiar și cucul tăcu și se retrase speriat, așteptând Apocalipsa.

*

În timpul goanei care urmă, tratatele și ierarhiile militare fură în mod rușinos călcate în picioare, asemenea părții dorsale a Împăratului. Lungit pe mozaicul cu pătrate albe și negre, bătut ca un șnițel de tălpile pedestrimii, cu ochelarii spați, cu bicornul transformat în sombrero și cu pantalonii trași spre vine după ultima modă a celor de afară, bietul lider de oști nu se putu gândi decât că era blestemat să i se întâmple mereu astfel. Și la Waterloo, doar câteva minute îi lipsiseră pentru obținerea unei mari victorii. Prin față îi trecură imaginile din acea zi neagră pentru istoria Franței, a Europei, a lumii.

Ținea mînte precis că-și pusese ceasul să sune la șapte fără zece. Totuși, când s-a trezit, era opt și jumătate (peste noapte, avusese

cuprins

o zi în purgatoriu	7
apocalipsa mașinilor	39
călătorul	96
cei mici și cei mulți	118
<i>cherchez les femmes</i>	128
vasul cu fructe de ceară	157
2012. raport asupra sfârșitului lumii.	170
dragoste cuantică	187
<i>game over</i>	198